

Skildringar af resan mellan Stockholm och Malmberget d 8 sept. 1899.

Kl. 5.25 afgick tåget från Centralen i Stockholm, sedan alla intagit sina respektive platser. Jag satt vid fönstret och kunde sålunda utmärkt bra njuta av den härliga naturen. Tåget gick med svindlande fart så att det var svårt för mig att urskilja de särskilda föremålen, men det jag såg, kan aldrig utplånas ur mitt minne. Vi foro förbi Uppsala och Sala, jag hade suttit och oafbrutet sett på de härliga taflorna, då skymningen så småningom föll på och jag måste lägga mig att sofva. Längre hade dock sömnen ej makt öfver mig, ty kl. 4 på morgonen vaknade jag. Snart vardt jag dock överväldigad af sömnen, så att jag då klockan var sju insomnade samt sof ända till klockan vart 11 då vagnombyte skedde. Tåget rusade vidare åstad genom tunnlar skogar och byar, över broar och fält, endast görande några minuters uppehåll vid stationerna. Den första älf vi foro öfver, var Faxälven, där vattnet nedanför bron var så lågt, att timmerstockar, hvilka lågo spridda här och där, fastnade på de öfver vattnet uppskjutande kringströdda brända kvistarna, hvil lågo spridda här och där, fastnade på de öfver vattnet uppskjutande stenar. På båda sidor om älven voro stora slätter vilka sakta höjde sig, så kommo stugorna, rödmålade, med hvita dörr- och fönsterposter, och slutligen där bakom reste sig skogen stolt och majestätisk. På ett ställe såg det ut som om skogseld härjat, ty på de flesta af träden voro endast stammarna kvar, men den var svart. Svarta stubbar och kringströdda brända kvistar gjorde, att stället såg mycket dystert och ödsligt ut. Tåget går rakt fram men älven böjer sig och vi fara åter öfver den, samt komma in på en stor slätt, som höjer sig åt sidorna och här och där är beväxt med omväxlande löf- och barrträd. Röd och gulmålade stugor pryda slätten, på inhägnader beta hästar, kor, får och getter, och med dem leka barn i god sämja. Den ännu oafmejade böljar för vinden och den afmejade är uppsatt på hässjor för att torka. Nu är slätten slut och vi äro åter inne på skogsområdet. Kl. 2.30 gjordes 25 minuters uppehåll vid en station för att de som ville, skulle kunna inmundiga sin middag, vilket de flesta också gjorde. Vi foro vidare förbi en skog, som nästan uteslutande består af björkar, och jag såg flera björkar i skogsbrynet stå böjda, liksom bugande för dem, som foro förbi. Ju högre upp man kommer, desto kallare blir det. Här finnes redan helt och hållet kala träd och gulnad vass. Det måtte hava rådt en förfärlig orkan här, ty jag såg flera stora träd afbrutna eller och uppdragna med rötterna, samt ligga nu här och förstöras då de ej tillvaratagas. Öfver Umeälfv biflod Vindälven foro vi på en förfärligt hög bro under vilken vattnet forsade så att det dånade. Det var ett härligt skådespel att se det djupblå vattnet med de hvita ränder af skum som vattnet genom sin rörelse bildade. Det var nu åter mörkt och jag kunde ej se mera, varför vi fingo roa oss med varjehanda, då tåget kl. 10.45 på kvällen stannade vid

Jörn där vi skulle härbergas öfver natten. Påföljande morgon kl. 16.45 afgick tåget. Nu blev det nytt att se på och om det ej var så vackert så var det märkvärdigare. En enformig sträcka af skogar och myrar d.v.s. stora slätter med trästubbar, tufvor och kärr, vattenfyllda gungiga träsk m.m. rusar tåget förbi, tills vi komma upp i Lappmarken. Där händer ibland att någon ren förirrat sig upp på banvallen för att där äta af den smula grönska som växer där, och då tåget kommer har ej renen förstånd att springa ner utan framför tåget tills den blir överkörd eller nedkastad. Storartat var det att se stora, ofantliga sandhögarna med den gula sanden glittrande i solskenet. Den första station vi kom till var Myrheden och detta namn gör den verkligen skäl för, då den, uteslutande är omgifven af stora myrhedar. På båda sidor om vägen till nästa station gå långa träsk hvarför och den kallas Långträsk. Mellan Myrheden och Långträsk finns flera storartade vattenfall med kanaler på båda sidor för mindre ångbåtar att gå i. Mycket timmer flottas på alla floderna som vi foro öfver och vid de stridaste finnas och sågverk. Mellan de längre från varandra liggande stationerna finnas pumpar, där tåget får stanna för att taga in vatten till ångpannan.

Kl. 11.14 kommo vi till Boden där vi i största hast intogo vår frukost. Sedan fortsatte vi åter till Norden. Nu var det svårt att sitta stilla i kupén ty ju högre upp man kom desto sämre voro banorna anlagda. Det gick emellertid bra och kl. 5.30 på söndagsafton voro vi uppe i Malmberget. Vi hade då tillbragt 41 tim. 40 minuter på tåget och tillryggalagt 134 mil.

Gällivare som ligger omkring 7 km söder om Malmberget 419 mtr. öfver havet. Det är dock ej så kallt som det kunde vara för en sådan höjd men det blir väl värre i vinter, hoppas jag.

Signe Lagerwall, 14 år